

POSTANOWIENIE

Dnia 27 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 27 stycznia 2021 r., na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

sprawę **R. O.**,

w stosunku do którego orzeczono karę łączną,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 21 lipca 2020 r., sygn. akt II AKa (...),

zmieniającego wyrok łączny Sądu Okręgowego w W.

z dnia 23 maja 2019 r., sygn. akt V K (...),

p o s t a n a w i a:

1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2) zwolnić skazanego z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w W. z dnia 23 maja 2019 r. (sygn. akt V K (...)) połączono kary orzeczone wobec R. O. zapadłe w sprawie przed Sądem Okręgowym w W. pod sygnaturą V K (...) oraz przed Sądem Rejonowym w O. pod sygnaturą II K (...) wymierzono karę łączną 5 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności. Wyrok ten został zmieniony (w zakresie irrelevantnym dla kasacji w sprawie niniejszej) wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 21 lipca 2020 r. (sygn. akt II AKa (...)), a w zakresie istotnym dla kasacji – utrzymany w mocy.

Od powyższego prawomocnego orzeczenia kasację wniósł obrońca skazanego, zarzucając przedmiotowemu wyrokowi „rażące naruszenie prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie przepisu art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegające na nienależytym rozważeniu i nie odniesieniu się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do każdego z zarzutów zawartych w apelacji obrońcy skazanego i nieustosunkowanie się do argumentacji zawartej w ich uzasadnieniu, co skutkowało niezasadnym zaakceptowaniem ustaleń Sądu Okręgowego w W.”

Podnosząc powyższy zarzut skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w (...), z w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy - w tym zakresie - do ponownego rozpoznania.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Na wstępie zaznaczyć wypada, że zarzuty kasacyjne są powtórzeniem zarzutów apelacyjnych jedynie zmodyfikowanych przez odwołanie się do art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. Wszystkie kwestie podnoszone w kasacji były przedmiotem rozpoznania przez Sąd odwoławczy, zatem stanowić będzie ono punkt odniesienia dla oceny skuteczności kasacji.

Podkreślić w tym miejscu należy, że rażące naruszenie prawa, mogące mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, zachodzi wówczas, gdy jest ono niewątpliwe i oczywiste, przy czym chodzi tutaj nie tyle o łatwość stwierdzenia danego uchybienia, ile o jego rangę i natężenie stopnia nieprawidłowości oraz zasadniczy wpływ tego uchybienia na treść orzeczenia odwoławczego (podobnie Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z 29 maja 2012 r., II KK 106/12, OSNKW 2012). Kasacja, zwłaszcza z uwagi na konieczność jej sporządzenia przez podmiot profesjonalny, nie może sprowadzać się jedynie do wykazania niezadowolenia z prawomocnego rozstrzygnięcia sądu, ale wskazać konkretnie wady orzeczenia, których charakter jest tak dalece widoczny, że pomimo prawomocności tegoż rozstrzygnięcia musi ono zostać wzruszone.

Cała kasacja sprowadza się de facto do wskazania jednym zdaniem w jej uzasadnieniu (s. 2), że w opinii obrońcy rzekome niedostateczne rozpoznanie jego zarzutu pominięcia w procedurze orzekania kary łącznej dwóch opinii o skazanym stanowiło rażące naruszenie prawa procesowego. Pozostałe fragmenty uzasadnienia obejmują albo ekstensywnie przytaczane orzecznictwo sądowe, albo rozważania o zasadach wymiaru kary. Kasacja nie zawiera jakiegokolwiek merytorycznego argumentu, który mógłby zostać poddany krytycznej analizie przez sąd kasacyjny.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.